

[Grethe Fenger Møller.]

des at man kan sige, at kulturen er brugernes, det er dem, der skal have indflydelse på, hvordan kulturen skal udvikle sig.

Når vi trods sparetider og trods de skuffelser, vi har været ude for, alligevel går positivt ind i drøftelserne, skyldes det en følelse af, at staten har et ansvar for vort lands renommé og for kommende slægters kulturgrundlag. Vi er ikke sikre på, at kontant støtte i alle tilfælde fremmer sagen bedst muligt, men vi er klar over, at det må med i billedet. Derfor vil vi gå positivt ind i drøftelserne. Men som sagt må vi også have indflydelse på, hvordan kunstfondet skal være.

Hvis vi skal tale om hele området, må vi nok sige, at vi er mere skeptiske over for den kontante islet på film- og teaterområdet. På filmområdet har det virket meget kaotisk, og på teaterområdet er hovedmålet, et nyt teaterpublikum, ikke nået. Undersøgelser viser, at det er det samme publikum, der går hyppigere i teatret. Det kan måske også være værd at støtte, men det giver anledning til overvejelser, specielt når man ser, at støtteordningerne har givet en ændret teatersammensætning.

Men dette er ting, som vi får lejlighed til at drøfte, og vi er tilfredse med, som jeg sagde før, at vi får god tid til at finde ud af, hvordan vi skal revidere principperne om tildeling af støtte fra Statens Kunstfond, og vi håber også på, at vi i befolkningen får en bred debat om dette.

Melchior (CD):

Et samfunds standard med hensyn til dyder, såsom national identitet, kvalitetsbevidsthed, tolerance og anstændig opførsel i det hele taget, kan udmærket måles ved at se på den måde, et sådant samfund opfører sig på over for sine særgrupper, særlinge, originaler, minoriteter og deslige.

Hvis jeg f. eks. lagde ud her med at betegne den ærede kulturminister som en original, så kunne det være, at det gav et sæt i stolen hos nogle. Vi har jo den distinktion i sproget, at taler vi om et kunstværk, så er originalen det eneste rigtige, simpelt hen det ægte, og alt det, der ligner godt, er i bedste fald en god kopi. Men taler vi om et menneske, så kan man næsten ikke bruge udtrykket, uden at man snerer en lille smule: sådan en original! I virkeligheden burde man kunne sige »original« om et menneske som en hædersbetegnelse – og jeg

forsikrer kulturministeren om, at han ikke skal være i tvivl om, at det var ment i denne ånd – som værende en ægte person, som tør være sig selv. Vi har et lignende tilfælde med ordet »særling«. En særling er ikke én, der er noget særligt, i hvert fald ikke noget særlig godt, men det er en underlig én, en forkert én, én, der ikke bare er anderledes, men som er »underledes«.

Kunstnere er netop kendetegnet ved, at de er anderledes, men efter min mening af den grund ikke »underledes«, og når fru Birte Weiss her siger, at kunstproblemer og støtte til investering i kunst skal behandles på samme måde som alle andre områder, som staten bidrager til under den ene eller den anden betegnelse, så er jeg ikke bleg for at gå et skridt videre, fordi netop kunstnere er anderledes.

Jeg er enig i ordet »investering«. Fru Birte Weiss sammenlignede med investering i veje. Der er den betydelige forskel, at når man budgetterer en vejstrækning og kommer til, at den skal koste så og så meget, så ved man, at når pengene er anvendt, så er der virkelig så og så mange kilometer vej – plus lidt overskridelse af budgettet, naturligvis. Med videnskab, med forskning, med miljøindretninger og altså med kunst forholder det sig sådan, at man ikke kan vide, om man virkelig får et eller andet bestemt udbytte, der kan måles i kilo eller kilometer eller i kroner og øre. Derfor er det altså også rigtigt, når ministerens redegørelse taler om overbevisning og ikke om den viden, man normalt kan have om en investerings nyttevirkninger.

Jeg vil gerne slutte mig til dem, der takker kulturministeren for den redegørelse, der er givet her. Den var nødvendig. Det er sagt, at den ikke indeholder mange nye tanker. Det ville jo også have været forkert, for det måtte have forudsat, at der var meget at ændre på i forbindelse med Statens Kunstfond, og det er der ikke. Jeg betragter lovgivningen som noget nær forbilledlig, nemlig ved den omstændighed, at det er vælgernes repræsentanter på tinge, der bestemmer, om kunst skal nyde støtte og i hvilket omfang, og derefter blander politikerne sig ikke i, hvordan denne kunststøtte i detaljer fordeles.

Jeg vil lige for en ordens skyld hæfte mig ved en ting, jeg troede var en regnefejl, men som jeg til morgen har overbevist mig om er en trykfejl. I indledningen til redegørelsen står der, at Statens Kunstfonds samlede budget ud-